

onček, — brez denarja pa se tudi najboljšega
 življana tiho pokopljete kakor — pa. Zakaj, vi
 duhovniki, tako hrepenite po denarju? Vi imate
 vsa posvetva in dovolj gospodarstva, pa ste
 rožnjeni, da bi deca za vami podelila. In vi
 veste prosjačiti k siromaku, ki nima niti gre-
 ste lastnine, pač pa množico nedolžnih otročičev.
 Ljubi duhovniki, brigajte se za svojo duhovniško
 služnost, bodite, kakor je Kristus učil in doži-
 vili bodete dokaze, da postane naša vera ime-
 nitnejša in da ji nihče ne bo mogel škodovati.
 Bodite milostni in ne računajte vsako stopinjo,
 ki jo za siromaka storite! In začuden bodete,
 koliko trdnješa, bolj iskrena in goreča bode v
 ljudstvu sveta vera. Srčni pozdrav!

Trdi kristijan.

Šmartin pri Slovengradcu. Ze zopet te
 nadlegujem, dragi „Stajerc“ z nekoliko vrticami,
 da bi jih objavil; kajti že zopet potrebujemo
 neke krtače, da bi pokrtačil nekaj oseb ki še
 vedno ne mirujejo zaradi zadnjih volitev. V prvi
 vrsti označim ti našega g. nadžupnika Lenarta.
 Nekeč govoril je na prižnici, da taki ljudje
 brezumni“ in „liberalni“ (kteri niso Robiča vo-
 lili) nimajo nobene sreče in jih rada kakšna
 bovarna bolezen obišče in da tudi rada strela
 tako hišo vdari itd. Vprašamo Vas g. Lenart,
 koga je pa Homška Mati Božja volila, da je
 v zvonik vdarila in cerkev poškodovala?
 Vprašamo Vas še nadalje, koga ste pa vi volili,
 da ste si nogo zlomili? Omeniti moram še neki
 slučaj. Neke nezakonska ženska bila bi skoro
 primorana v gozdu poroditi, ker ji je strogi
 lengeški župan g. Rotoynik terreh prepovedal;
 in je revica le skoz usmiljenje nekterih žen, ki
 so h Božji službi šle; bila zopet pod streho
 meja. Ko je pa dotični posestnik šel g. nadžupnika
 vprašat, ali sme otroka h krstu poslati, zadr-
 l je nad njim: „Jaz ne bom krstil, če kaplan
 ne“. Neke druga nezakonska ženska prišla je
 v našo faro iz sosednje, namreč iz Selske fare
 in sicer nahajajoča se v ravno takem stanu, ka-
 kor zgoraj omenjena; pa je brez vsa prega-
 šanja porodila, kajti bilo je spočeto od žegna-
 tega telesa in brez vse sramote kršeno od g.
 Lenarta. Ko pa je prišel g. Lenart k nam, je pa
 nam, kar še nobeden njegov prednik ni v naši
 fari storil, namreč imenoval je kar po imenu vse
 nezakonske matere na novo leto iz prižnice. Za
 sedaj enkrat dovolj; prihodnjič več. Poročam ti
 tudi od nekaj naših agitatorjev, ki so se na vse
 kriplje prizadevali nam Robiča valiti. To jezo si
 niso mogli drugače ohladiti; narodili so si neke
 podobice, ki predstavljajo neki članek tvojega
 letošnjega lista, v katerem si dragi „Stajerc“
 pisal od nekega strganega cekra in „hajmot-
 lina“ in mojstra Jakoba. Imamo tudi neko
 pristno tercijsko, ki rada sliši na ime Šurčka.
 Četi in psuje vse tiste, ki smo Ježovnika volili.
 Ali njena jeza pač ne bo Robiča več na poslanski
 prestol posadila. Farani.

Dobje pri Planini. Oglejmo si še enkrat srečno
 Dobje in vrlega župnika Vurkelca. Pred kratkim
 časom nam je „predbival“ Slov. Gospodar“, da
 bomo fehtarili glasove pri bližajočih se občin-
 skih volitvah; ali to mi ne bomo storili, to
 bodete morali storiti Vi župnik. Vaši podrepniki
 in izkoriščovalci ljudstva. Na celem svetu še ni
 nihče tako lahkomišeln gospodaril z ljudskim
 denarjem, kakor sedanjí župnik V. v Dobji, in
 sedanjí po župnikovi komandi sestavljeni občinski
 odbor. Pa kaj bi ne: kakoršni je gospodar, taki
 morajo biti hlapci! Našteti Vam hočemo danes
 le nekatere bolj male napake, vse večje še za-
 molčimo: Kdo je kriv, da smo mogli plačevati
 ubogi posestniki 350 K za stanovanje gosp. nad-
 učitelja? Župnik Vurkelc in njegovi podrepniki!
 Kdo je kriv, da je župnik izciganil več tisoč
 kron od uboega ljudstva in plaval da bo „kupil“
 kaplana? Vurkelc in njegovi podrepniki! Kdo je
 kriv, da fehta župnik berje pri ubogih faranih
 po dvakrat na leto; katera ima že vdenarjih
 plačana in tako izkorišča farane? Vurkelc in
 njegovi podrepniki! Kdo je kriv, da je občinska
 hiša v tako slabem stanju, da se hoče podreti?
 Župnik Vurkelc in njegovi podrepniki! V tisti
 hiši bila bi lahko občinska pisarna, in bi se še
 dobilo skoz več let stotine kron najemnine, to
 bi bil menda dohodek za občane, kaj ne? Mo-
 drojani, kateri si ne nimate nič drugega izmišl-
 vati kakor to, kako bi uboega kmeta še bolj
 drli, ga izkoriščali, mu nalagali vedno večje davke

in mu za vsako malenkost s tožbami in kaz-
 nijo grozili! Kdo je kriv, da je sedaj toliko tožb,
 hujkanja, podpihovanja in sovraštva v Dobji,
 kakor jih še nikdar ni bilo? Župnik Vurkelc in
 njegovi podrepniki! V letošnjem letu se je tukaj
 razdelilo nekoliko državne podpore tistim km-
 etom, kateri so bili po ujmah oškodovani. Dragi
 bralci, ali pa veste, kdo je tukaj prvi dobil tako
 podporo? Župan sam in pa njegova žlahta,
 drugi pa nihče ne! Veliki čudež, da še vendar
 niso župniku Vurkelcu podpore naklonili. Da bi
 taka komanda ne propala pri prihodnih občin-
 skih volitvah, se je pa res treba bati. Končno
 še omenimo, da je tukaj, na veliko prizadevanje
 župnika, postal hriboski Jože načelnik krajnega
 šolekiga aveta. Prav tako, zdaj bo imel dobro
 službo, menda ja ne bo vedno denarje iskal
 v posojilnici, hranilnici, in na menice; sicer pa
 ima župnik zdaj svojo posojilnico, se bo kaj
 takega lahko na tihem zgodilo, dokler ne po-
 prave farško posojilnico sušica, kakor je farška
 zavarovalnica „Union“ na sušici konec vzela in
 oškodovala vse tiste, kateri so bili pri „Union“
 zavarovani. Toliko za danes, več prihodnjič!

Napredni Dobovčani.

Št. Petra nad medv. selom. Dragi „Stajerc“
 ti gotovo veš, zakaj vera peša pri Senpeterčanah.
 To ti želimo povedati. Dobili smo letos od Sv.
 Barbare iz Haloz novega župnika po imenu Franča,
 ki je tako siten, da pri moških stranskih vratih
 nobenega v cerkev ne pusti. Pomniš, g. župnik
 Gomilšek, besede Kristusove! Toraj ne pripove-
 dujete nam vhoda v cerkev, kajti zategadelj osta-
 jajo ljudje zunaj cerkve; po tem pa kričite raz
 prižnice. Da ljudje zunaj ostajajo. Ni čudno,
 dragi „Stajerc“, če so zunaj. Ako pride kak mož,
 ki že hodi leta in leta k stranskem altarju ter
 trka in trka po vratih, se mu naposled želja
 izpolni s tem, da pride g. župnik in ga robato
 ošteje, da tukaj ni vhoda v cerkev; naposled
 pa ga spodi od vrat, kakor se spodi fantalin
 ki hoče hruške krasti. Še na praznik Vsihvetih
 krohotal je nad farani in jih podil od vrat. Pra-
 šamo Vas, g. župnik Gomilšek, zakaj so pa
 stranska vrata pri cerkvi in kdo jih je dal na-
 praviti, Vi ali mi? Ker še nobeden župnik vled
 vratnega prepaha ni zbolel, še manj pa umrl,
 gotovo tudi Vi in Vaša sestra ne bosta! Če bi
 nas pa zato zapustili, jokali se ne bomo ker se
 držimo pregovora, ki pravi: za farjem pa za
 meacem se ni treba jokati, ker je hitro drugi!

Št. Vid pri Ptujih. Dragi „Stajerc“, dolgo ti
 že nismo nič poročali, ali zdaj vendar ne moremo
 več molčati. Moramo ti žalostno vest naznaniti,
 da smo zgubili pridnega, obče spoštovanega g.
 kaplana P. Piusa Wakael, ker vsi farmani žal-
 ujemo za njim; kajti ta gospod ni poznal politike;
 preselil se je kloster v Ptuj. Dobili pa smo hvala
 Bogu prav izvrstnega častitega g. župnika P.
 Alfonsa iz Gradca, kateri mislimo ne pozna po-
 litike. Tako je prav! Pa dragi „Stajerc“, eno
 smolo imamo: namreč g. Andraža Verdnika, biv-
 šega župnika, ki je sedaj postal drugič kaplan.
 Ta je že vzel slovo od farmanov in še zdaj ni
 odšel. Morebiti nimata plača z njegovo gospo-
 dinjo v klostri in potem se ne dasta proč. Pa
 g. Andraž, to vam svetujemo, da bi odšli od
 nas, drugač bomo vas nadlegovali, kakor so de-
 lali Japonci pri Port-Arturju z Rusi in potem
 bote se mogli odločiti od nas; vašo debelo ku-
 harico pa izročite nekam drugam; saj ste rekli
 na prižnici, da so vas štirje občinski predstojniki
 tožili pri škofu; bolj bi bilo, da bi rekli, da
 v celi fari imate štiri može zase, ker po našem
 mnenju nimate le tri, to so dva cerkvena ključarja
 in en podrepnik; ako pa imate pod pragom rep
 pokopani; tedaj bomo ga mogli farmani vun iz-
 kopati da bote lažje odšli. Vas pa, novi častiti
 gospod župnik prosimo, dajte Andraži vsaki ve-
 žer rčet za večerjo, kakor je on delal s vojimi
 poprejšnjimi kaplani, potem bo morebit odšel.
 Več farmanov.

Sv. Marjeta v Rožni dolini. V eni številki
 iz meseca julija t. l. kliče „S-Mir“ veselje: „Ljuba
 Smarjeta, v kakem kratkem času si se ti spre-
 obrnila!“ In res! Kdo bi mislil, da se mora beli
 volk čez noč v črno ovco izpremeniti? Pri nas
 se ta čudež zgodil! In ne samo to se je izpre-
 obrnilo. Dozdaj so nam naša mati rekli, kadar
 je prišel kak „Kranjc“ po potu: „Idi, in hitro

zapri durí, da ne bo ta človek prišel v našo
 hišo“. Poglejte, zdaj je to drugače, zdaj morajo
 Korošci po kranjske fante iti in z njimi se po-
 bratiti, kakor nam dr. Brejc in njegov hlapci v
 Smarjeti zapovedujeta. Seveda! vsaki človek
 gleda na svoj kšeft, in kaj pa hoče Brejc v Ce-
 lovcu početi, če je vse v dobri volji in ni nobene
 pravde ali pa pretepa? In da se doktorju v Ce-
 lovcu dobro godi, zato mora skrbeti „sloven-
 ščina“. Vsaki, kateri ne trobi v njegov rog, je
 „malo vreden“, in bog pomagaj, če bi se eden
 še hotel razum materinega jezika tudi potrební
 nemški jezik naučiti! Kaj pa mislite? Če bo
 vsaki človek nemski zastopil, kaj pa hoče potem
 „kranjski“ dohtar iz Ljubljane v Celovcu početi!
 Ko je Bcg naše gore stvaril, je dobro vedel,
 zakaj da jih je tako strmo in visoko postavil.
 Mi Korošci smo dozdaj brez tistih kranjskih
 dohtarjev živeli, bodemo še dalje brez njih opr-
 vili naša dela. Še nobeden iz naše občine ni šel
 na „Kranjsko“ svoj kruh izkati, pa preštejte
 enkrat tiste, ki so med temi zasramovanimi
 Nemci svoj kruh pridelali. Ako hočejo Brejčevi
 zaslepljeni pomagači in hlapci na Kranjsko se
 izseliti, naj grejo! Mi smo že toliko let z vsem
 v miru živeli, nobeden se ni vprašal ali je Ne-
 mec ali Slovenec, vsaki kateri je bil pošten
 človek se je prijazon sprejel. Vsaki je tako go-
 voril, da ga je drui zastopil, ali je bilo slovensko
 ali nemško. Ko si prišel v gostilno so se pele
 nemške in slovenske pesni, katera je bila lepša.
 Zdaj se je to izpreobrnilo. Zdaj kuha vsak pri
 sebi jezo in misli, kako bi zovoljo „slovenščino“
 nov nemir med ljudmi naredil. Zato imamo se
 zahvaliti pri tistih slovenskih dohtarjih in ka-
 planih, ki od našega dela živijo. „Bralno društvo“
 bi napravili, menda za tiste, ki brati ne znajo!
 In kakor je ališati, imajo tudi že „častne ude“
 pri tem društvu: „velikega Lojza“, ki je zovoljo,
 „giftne krote“ moral v arestu premišljevatí, kot
 „naroden mučenik“, ki je moral za „slovenščino“
 trpeti. Morebiti da to slavno društvo in njegovi
 oamišljeniki vejo, kdo je na pošti okne pobil?
 Tako se je spreobrnila v kratkem času naša
 mirna Smarjeta! Kakor dolgo se ljudi spominjajo,
 se kaj takega ni zgodilo. Pa zdaj se že vidi, da
 je Smarjeta „slovenska“ postala! Začetek se je
 naredil po noči pri ubijanju oken. Le dalje tako,
 in morebiti da se bojo potem tudi tistim oči
 odprli, ki se danes kot Brejčeve ovce dajo od
 črnuhov striči.

Št. Vid pod Junski dolini. Ljubi „Stajerc“!
 To je bilo lušno gledati našega čvrstega in
 fletnega možička Svratona, ko je streljal mačko.
 Ali ta zlodaj ni hotel umreti, marč še živeti,
 ker je bila še mlada. Oh ta mačka! Zalezal jo
 je napro na dvorišču s puško „Tauh motej“,
 ali mačka se ni zmenila. „Zlodaj, nočeš biti hin,
 čakaj ti bom že pokazal“ zakriči revež. Še trikrat
 pulhne vanjo, ali mačka ni hotela umreti, kakor
 sem že rekel, bila je še premlada. „Za božjo
 voljo, še nima zadosti“ in prime jo za rep, ter
 jo mahne prek ene vavaje in še tam se je re-
 vica komaj stegnila. Tako je bilo: za St. Vid-
 skim farožem tekla je rudeča kri, da bi gnala
 mlinske kamne tri... Naprednaki.

Oklic.

Župan ptujski, g. Josef Ornič je sprožil
 imenitno misel, da se uredniči v Ptuj za kmetske
 hčerke primerno urejeno, neodvisno in potrebno
 gospodinsko šolo.

Namen tej šoli bi bil v prvi vrsti ta, da
 se priučijo kmetske hčerke pod spretnim vodstvom
 in v najkrajšem času za kmetsko gospodarstvo
 potrebnega kuharja. Ne morda kuhanja
 kakšnih gospodskih finih jedil, pač pa kuhanja
 domačih, krepkih jedil, kakor se jih ravno na
 deželi je. Pomisliti je, da žalibog marsikatera
 kmetska dekline nima prilike, priučiti se tega
 kuhanja, kar je dostikrat vzrok prav neprijetnih
 posledic. V tej šoli pa bi se v kratkem času
 toliko priučila, da bi zamogla postati spretna
 domača kuharica in gospodinja. Ravno tako
 priučile se bodoje dekleta i družega domačega
 dela.

Sola bi se vršila v obliki tečajev (kurzev).
 Najprve se bode sprejelo le 12 deklet. Le-te se
 bodoje morale preskrbeti od doma s potrebnimi
 poljskimi pridelki in bodoje morale plačati
 mesečno gotovo svoto. Skupno bodoje pod spret-

nim vodstvom kuhale, skupno jedle in skupaj stanovale. Dekletam se ne bode dalo priložnosti, da bi pohajkemale po mestu, kajti vse bode skupno pod strogim nadzorstvom. Kadar bode ta ali ona deklina dovolj znala, izstopila bode in napravila prostor drugi, že v naprej vpisani. Prostor in kuhinjsko orodje za šolo je že preskrbljeno.

Opozarjamo tiste posetnike, ki bi se spriznili s to idejo in bi hoteli toliko žrtvovati za svoje hčere, naj se oglašijo v uredništvu „Štajerca“, kjer se jim bode dalo nadaljna pojasnila. Omenjeno naj še bode, da se bodejo le nad 16 let stare kmetijske hčere sprejele.

Kdor ljubi svojega otroka in bi ga rad čimbolj izobrazil, da bode v bodočnosti koristni član človeške družbe, kdor hoče videti svojo hčerko kot dobro gospodinjo in družinsko mati, — ta bode pozdravil to zanimivo misel župana Orniga. Pričakujemo tedaj hitrih naznanil!

Novice.

Pozor! pozor! Prva naklada našega koledarja je razprodana! Odločili smo se, da izdamo drugo naklado, ki izide v začetku decembra. Prosimo torej da se somišljeniki **takoj naročujejo.** Najbolje je, da se pošlje **denar naprej** in to 60 h za koledar ter poštnino. Na delo! Ne pustite se zaslepiti s nasprotnimi koledarji. Edno „Štajerčev“ kmetijski koledar je pravi! **Pozor, odjemalci koledarja v Nemčiji!** Več somišljenikov na Nemškem se je naročilo koledar po poštne povzetju (Nachnahme). Na Nemško pa se ne more poslati po povzetju. Vsi ti prijatelji naj torej **denar naprej pošljejo.** Ko dobimo denar, odpošljemo takoj naročene koledarje! Zahvaljujemo se vrlim svojim somišljenikom, ki so vse tisoče koledarja tako hitro kupili. Naj se naročujejo tudi še zdaj in zadoščali bomo tako vsem zahtevam!

Našim čitateljem! Z današnjo številko pričnemo objavljati lepo povest „Kadar goré potujejo,“ („Wenn die Berge wandern“) katero je spisal Karl Bienenstein v koledarju nemškega šolskega društva. Povest je zelo zanimiva in tekla bode skozi več števil našega lista. Prepričani smo, da bodo naši čitatelji s to povestjo zadovoljni. Delajte za „Štajerca“ z vsemi močmi, da se poveča!

Zaupniki „Štajerčeve“ napredne stranke, pozor! Nasprotniki delajo na vse kriplje, da bi nas pobili. Doslej se seveda le nasprotno čuti: čimbolj nas zatirajo, čimbolj lažeje proti nam in nas obreknejo ter blatijo z otroškimi psovki, čimbolj grmijo raz prižnic in agitirajo po spovednicah, — tembolj se množijo naše vrste. Mi se razvijamo naprej, naši pristaši so nevstrašljivi in čeprav ne prirejamo vsak teden „glavne“ zbere, čeprav ne delamo toliko vode kakor druge stranke, čeprav se ne napihujemo kakor celska žaba, — vendar smo javna moč, s katero mora vsakdo računati. Preteklo spomlad smo izdelali na prvem strankarskem zboru v Ptujju svoj vojni načrt. Mi nismo tako politično nespametni, da bi nasprotnikom povedali uspehe svojega dela. Ali glavno delo nas čaka to zimo in tega bomo pričeli izvrševati. **Opozarjamo svoje na prvih shodih imenovane zaupnike, da naj zbirajo naše somišljenike in jih pripravljajo za organizacijo.** Orez zimo bomo prirejali v vseh krajih shode zaupnikov. Nadalje bomo z zaupniki veliko dopisovali in prosimo vedno za nujni odgovor. Torej, somišljeniki, brez strahu na delo!

Glavni shod „narodne stranke“ se je vršil te dni v Celju. Vodili so ga zopet — prvaški advokate. S tem je povedano vse! Prihodnjic se bomo malo s tem zborom popečali, čeprav nima res prav nobene politične važnosti.

Iz Spodnje-Stajerskega.

Dr. Jurtela kot „žurnalist.“ Opetovano smo že pisali, da je ptujski dr. Jurtela duša tiste prvaške ljubljanske cunje, ki jo je uresničil šnopsarski Križman z ukradenimi našimi adresami. Žalostno je, da si ta dr. Jurtela, ki se dela vedno tako tolerantnega, brezstrankarskega, mirnega, izbira kot svoje glasilo časnikarsko spavilo, ki najpogosteje blati čast in krade poštenje

ljudem. Žalostno je to za — Jurtelo! Ali mož se je znal vedno skrivati. V prvaških listih je vedno naglaševal, da ni pravi urednik tiste cunje. Zdjaj pa se je dr. Jurtela skregal s prejšnjimi svojimi klerikalnimi prijatelji in glej — „Fihpos“ od 24. oktobra piše: — „Zanimivo je, da ima glavno besedo pri „Slov. Štajercu“ dr. Jurtela in da tudi pisajoči urednik sedi v Jurtelovi pisarni.“ — Klerikalci poznajo Jurtelo in potrjujejo s tem, kar smo mi rekli: da je Jurtela odgovoren za vse lo-povščine imenovanega lističa! Dr. Jurtelo je sicer sram in zato trdi ravno nasprotno. Ali — saj se poznamo!

„Narodnemu listu“ prede slaba. Ne moremo pomagati, ali res je! „Narodni list“ ima vsega dovolj: prevzetnosti, lažnivosti, psov, advokatskih knifov, — le denarja nima! Viri se mu zapirajo. V 3 000 izvodih se razpošilja po Štajerskem in to večidel zastonj, kajti ljudje nimajo denarja za ta list. Ljudje so izpoznali hitro vso čudovito „naprednost“ teh gospodov okoli „narodne stranke.“ In zato prede listu slaba! Ali — kakor poročajo ljubljanski listi — so gospodje našli rešilno pot. Osnovati hočejo neko družnico pod imenom „Narodna založba.“ To društvo bode pristopilo „zadružni zvezi“ v Celju in — kredit bo tukaj! Hmhm, mi le vprašamo, kaj bodo člani „zadružne zveze“ k temu rekli? Sicer je pa ta korak Spindlerjevih pristašev zopet le — opično posnemanje. Mi smo izdali „Štajerca“, edini napredni list na Štajerskem in Koroškem, „narodovci“ so nas hoteli ugonobiti in so izdali svoj „Narodni list.“ Mi smo izdali svoj kmetijski koledar, „narodovci“ obljubujejo naenkrat tudi, da bodo izdali „kmetijski koledar.“ Mi smo si ustanovili svoje tiskovno društvo in „narodovci“ skušajo napraviti isto, ko ustanovljajo svojo „narodno založbo.“ Mi smo pričeli svoje somišljenike organizirati, „narodovci“ storijo isto. Kar mi napravimo, to poskušajo tudi Spindlerjevi političarji. Le ena razlika je: za nami je ljudstvo, za „narodno stranko“ pa le pešica prvaških odvetnikov in učiteljev! Mi izhajamo lahko brez „zadružne zveze“, z lastnimi močmi, „narodovci“ pa morajo krčevito fehtariti pomoči. Mi živimo, „narodovci“ pa imajo le neko umetno življenje, brez moči, duha in volja. Zato jih bode ljudstvo pomedlo v staro železje.

G. Josef Ornig je pred kratkem izjavil, da ne prevzame več župnanske mesto. Ali občinski svet ga je dvakrat izvolil in tako se je g. Ornig vendar odločil, da sprejme. Tako imamo torej v Ptujju zopet Orniga za župana. Vsakdo, kdor pozna gospodarski talent, izredno delavnost in pridnost g. Orniga, se mora temu veseliti!

Neki „rodoljub“ — tako se namerč imenujejo vsi prvaški hujskači, — se jezi v zakotnih listih, da se je priredil v Sp. sv. Kuugoti podučni shod. Taki so ti ljudje! Kadar se napravi kaj koristnega za ljudstvo, takrat so nasprotni. Mož vabi tudi Piška v Kungoto. Bog se usmili, ta Pišek, ta revček na duhu sme vendar le tja, kamor ga pošlje — kaplan Korošec!

Neki poštni uslužbenec v Ptujju, ki je strastni prvak, šnofla v uradu po naslovih našega lista in izdaja te tajnosti potem ljubljanski cunji. Mi poznamo tega tička in kmalu bode dobil, kar zasluži!

Gostilna Senekowitsch v Hajdini je postala nakrat klerikalnem trn v peti. V umazanem ljubljanskem lističu napada neki klerikalni hujskač gostilno, laže prav po jezuitsko in psuje po rovtarsko. Zakaj vse to? No, edino zato, ker zabajajo v to pošteno gostilno tudi nemški meščani in ker ima gostilna tudi nemški napis. Mi sicer ne razumemo, kaj briga ljubljanske tintne kulije hajdinska gostilna. Tudi ti napadi skoraj niso vredni odgovora. V obeh ljudstva je bila Senekowitscheva krčma vedno ugledna in odkar jo črnhji napadajo, je še bolj ugledna. Par zašušnic bi pa dotični dopisun vendar zaslužil, ker mu niti ženska čast ni sveta. Pokaži se z imenom, dopisun! Ali je to le — konkurenca? Upamo, da g. Graharij tako globoko padel, da bi dopisoval v take cunje. Ako pa je le z dotičnim člankom v kakšni zvezi, potem mu povemo, da sij na ta način ne bode pridobil gostov in da naj se spominja dejstva, da sta ravno tako g. oče Graharij kakor g. Senekowitsch skoraj

vedno nemško govorila. Malo manj hujskanja, gospodje! Gostilno Senekowitsch pa priporočamo najtopleje! Obenem pa opozarjamo orožnike, da preti in grozi dotični dopisun, da bode „preskrbel, da se gostilna za vedno zapre“. Capin, tega ne bodeš storil! Pač pa znaš doživeti, ti nesramni dopisun, da se tebe enkrat za ušesa prime. Sramota, da se dobi v Hajdini ljudi, ki niti domačinu ne privoščijo poštenega zaslužka. Ali se prvaške gostilne branijo, ako pride kak nemški gost s polno denarnico? Denarja se prvaški ne branijo, tudi ko bi ga pes na repu prinesel. Torej še enkrat — dopisun naj piše kakoli hoče, mi pa bomo pošteno Senekowitschevo gostilno vedno podpirali.

Učiteljček Bruno Rozband se ujeda v „Nar. listu“ zaradi naše notice, v kateri smo mu povedali, da niso učitelji plačani za agitacijo črnh listov. Za nas je bila stvar gotova! Ali g. Rozband pravi, da smo mi „besno učiteljstvo napadali“. K temu le toliko odgovora: mi nikdar ne napadamo učiteljstvo, temveč le posamezne slabe učitelje, ki niso ravno dika tega stanu. Ravno tako ne napadamo duhovništva, temveč le farje, ki se nahajajo med duhovništvom. „Narodni list“ pa brani dobre in slabe učitelje, kakor brani „Fihpos“ duhovnike in farje. Kar se pa tiče slučaja v St. Vidu, naj bode g. Rozband potolažen. Mi nismo dobili poročila o uslužbenecv g. Schosteritscha. Vemo tudi, kdo je glavni razširjevalec kranjskih zakotnih cunj in ravno tako vemo, da bi dotičnik raje nase gledal. Ali g. Rozband ni tako nedolžen, kakor se dela in zato — na svidenje!

Prodaja žrebet. Konjereja postaja tudi pri nas vedno važnejša panoga kmetijstva. Žalibog, da so nekateri kmetje v tem oziru še nazadnjaški in se ne oprimejo novejših sredstev. Prijatelj nam piše: Bil sem na zadnjem sejmu z žrebetami v Ptujju. Vidil sem lepo žival in tudi opazil, da se je dajalo precej lepe cene in da so se pričeli zanimati za te sejme tudi po vsej državi znani kupci konj. Ko odhajam iz sejmišča, opazim pri „Zamorcu“ celo vrsto žrebet. Začuden vprašam može, zakaj jih ne peljejo na sejem. Odgovorili so, da so že prodani. Povprašam nadalje in izvem sledeče: isti kupci, ki so bili glavni odjemalci žrebet na sejmu, šli so prejšnji dan po vaseh in nakupili kolikor mogoče žrebet. Nespametni kmetje, ki v svoji vasi ne morejo vedeti cene, so jim žrebeta raje tam prodali, nego da bi jih prignali na sejem. In isti kupci so dali na sejmu za isto vrednega žrebeta par bankovcev več nego v vasi. . . Kmetje, bodite vendar pametni in udeležite se sejmov, kajti tam šele vidite, koliko je vaša žival vredna. Res je, da bodete morda enkrat zastonj prišli, da ne bodete vsakokrat prodali. Ali saj nimate nobenih stroškov, ker ste vseh piščil oproščeni.

Očka Roš v Trbovljah — odstopil. Enkrat tako samozavestni trboveljski župan Roš je padel! To novice se nam poroča iz Hrastnika. Roš je vedel, da bode pri prihodnjih občinskih volitvah propadel in zato jo je raje preje popihal. S tem je tega sramotnega, vsaki pravici nasprotnega županovanja konec. Roš je šel! Vsakdo v trboveljski občini se tega veseli, kajti vsakdo ve, da je uresničil Roš za knape in obrtnike ter gostilničarje pravo grozovlado. Vsakdo ve da se Roš kot župan ni držal ne postave ne pravice. Pisali smo o vsemu temu dolge članke. Pisali smo o Judaževih pismih, ki jih je pisal Roš na Dunaj, da bi delavcem kruh odzdel, povedali smo, da je bil Roš kriv, da so prišli pri štrajku soldati, da je hotel „per šub“ poštene delavce odgnati, da je kaznoval gostilničarje, sam pa se ni držal dotičnih ur, da je proti določbam finance z žganjem in smodkami nastopal, da je svoje delavce odiral, da je postal bogat le z nemškimi groši, da je zanemarjal ceste, da je delal nekontrolirane kšefte s kamenjem, da je kazal uradne akte gostom svoje krčme, da je vedoma in uradno lagal, da je bil zaščitnik pijanega Uršiča itd. itd. Za vse te trditve imamo dovolj dokazov in Roš se nas ni upal tožiti! Zato pa je moral zdaj odstopiti. Kajti ko bi ne odstopil, povedali bi mu še na drugem kraju, kar mu grè. Glavarstvo bi sploh ne moglo potrditi župansko izvolitev takega moža, ki ima toliko grehov na svoji grbi. Drugi korak, katerega mora Roš storiti, pa je ta, da mora odstopiti kot deželni poslanec. Ako je kot